

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Sajur-Kordula
Protokolant:	sekretarz sądowy Edyta Pronobis-Prońska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z **siedzibą w N.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nadużywanie pozycji dominującej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 czerwca 2014 r., nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Magdalena Sajur-Kordula

XVII AmA 137/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2014 r. nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego na podstawie art. 10 w związku z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: ustawa okik, ustawa antymonopolowa) uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 tej ustawy, praktykę nadużywania przez Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. (dalej: (...) Sp. z o.o., powód) pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar gmin: N., K., B. i miejscowości z terenu gminy K.: W., (...), P., Ś., G. oraz na lokalnym rynku odprowadzania ścieków obejmującym obszar gminy N. i miejscowość W. z terenu gminy K., polegającą na bezpodstawnym nakładaniu na odbiorców obowiązku ponoszenia kosztów części robót nie stanowiących - co do zakresu - prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (dalej – ustawa o zaopatrzeniu w wodę), tj.

wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci wodociągowej oraz nakazał zaniechania stosowania ww. praktyki.

W punkcie II sentencji decyzji na podstawie art. 11 w związku z art. 9 ust. 1 ustawy okik, Prezes UOKiK uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 tej ustawy, praktykę nadużywania przez (...) Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar gmin: N., K., B. i miejscowości z terenu gminy K.: W., Młynów, P., Ś., G. oraz na lokalnym rynku odprowadzania ścieków obejmującym obszar gminy N. i miejscowość W. z terenu gminy K., polegającą na bezpodstawnym nakładaniu na odbiorców obowiązku ponoszenia kosztów części robót nie stanowiących – co do zakresu – prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 5 i 6 ustawy o zaopatrzeniu w wodę, tj. wykonania włączenia do sieci wodociągowej oraz stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 2 stycznia 2014 r.

Z tytułu powyższych naruszeń Prezes UOKiK nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 31 371,92 zł oraz na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy okik obciążył (...) Sp. z o.o. kosztami przeprowadzonego postępowania i zobowiązał do zwrotu Prezesowi UOKiK kwoty 25 zł. (decyzja k. 4-15)

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód - Zakład (...) i (...) Sp. z o.o. w N., zaskarżając ją i wnosząc o jej uchylenie w całości ewentualnie o zmianę decyzji w części pkt I, II i IV sentencji przez niestwierdzenie stosowania przez powoda praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużyciu pozycji dominującej na lokalnym rynku usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę, o których mowa w art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy antymonopolowej.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy antymonopolowej poprzez niewszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego i nie odniesienie się przy dokonaniu oceny stanu faktycznego do stanowiska prezentowanego w przedłożonym przez powoda w toku postępowania przed Prezesem UOKiK wyrokiem WSA w Warszawie z dnia 29 września 2010 r., w którym WSA przyjął wykładnię definicji przyłącza wodociągowego zgodną z interpretacją przyjętą przez powoda;

2. naruszenie prawa materialnego - art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 i 6 ustawy antymonopolowej w zw. z art. 2 pkt 6 i art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków przez jego błędną wykładnię i uznanie, że:

- odcinek przewodu wodociągowego wykraczający poza granicę nieruchomości gruntowej osoby ubiegającej się o przyłączenie stanowi sieć wodociągową,
a w konsekwencji błędne uznanie, iż powód zobowiązując kontrahentów do sfinansowania budowy tych odcinków naruszył art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy antymonopolowej.

Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od Prezesa UOKiK na rzecz powoda kosztów procesu, w tym ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz o przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność powoda.

W uzasadnieniu odwołania powodowa spółka podniosła, że sposób rozumienia definicji przyłącza zastosowany przez Prezesa UOKiK jest błędny. Wskazuje, że pozwany nieprawidłowo określił, iż odcinki przewodów wodociągowych położonych pomiędzy granicą własności nieruchomości usługobiorców a siecią wodociągową będącą w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego stanowią odcinki sieci, a nie odcinki przyłączy. Zgodnie bowiem z definicją przyłączy wodociągowych przedstawianych w orzecznictwie sądów powszechnych, przewód – jako przyłącze – może wykraczać poza granice nieruchomości gruntowej.

Dalej powód wskazał, iż definicja przyłączy kanalizacyjnych i wodociągowych nie jest interpretowana jednoznacznie przez samego pozwanego i budzi wiele wątpliwości. Wskazuje na decyzję z dnia 24 stycznia 2007 r., w której Prezes UOKiK określił, iż nawet jeśli przewód łączący sieć z instalacją wewnętrzną wykracza poza granice nieruchomości stanowi przyłącze w rozumieniu przepisów ustawy o zaopatrzeniu w wodę, które winien na własny koszt wybudować podmiot przyłączany do sieci, co więcej przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie ma obowiązku go odpłatnie przejąć.

Odwołał się do wyroku WSA w Warszawie z dnia 29 września 2010 r. (sygn. VII SA/Wa 1166/10), w którym Sąd ten stanął na stanowisku, iż z treści art. 2 pkt 6 ustawy o zaopatrzeniu w wodę, nie można wyprowadzać wniosku, że przyłączem wodociągowym jest tylko ta część przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług, która usytuowana jest na nieruchomości odbiorcy, a dalszą część przewodów należy traktować jako sieć wodociągową.

Powód zwrócił uwagę, że to od zakresu przyjętej definicji uzależniona jest trafność uznania stosowanych przez powoda praktyk za naruszające zakaz wskazany w decyzji przez Prezesa UOKiK. Gdyby bowiem definicja przyłączy kanalizacyjnych i wodociągowych została zinterpretowana przez Prezesa UOKiK zgodnie z interpretacją przyjętą przez powoda to zobowiązanie przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne osób ubiegających się o przyłączenie do sieci, do wykonania przez nie na własny koszt części przyłącza poza terenem nieruchomości byłoby zgodne z art. 15 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu w wodę i nie stanowiłoby tym samym naruszenia prawa konkurencji. (odwołanie k. 16-26)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany, Prezes UOKiK wniósł o jego oddalenie w całości, uznając je za bezzasadne i podnosząc, że w przedmiotowej sprawie w sposób wyczerpujący wykazano, że działanie powoda było niezgodne z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pozwany wskazał na orzeczenia Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej – SOKiK), gdzie wyznaczono granicę pomiędzy przyłączem a siecią jako granicę nieruchomości odbiorcy i w świetle których, tzw. wcinka jest fragmentem sieci należącej do powoda i jej własność jest zawsze związana z własnością sieci. Nakładanie zaś przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne na odbiorców, wyrażających zamiar przyłączenia się do sieci, obowiązku pokrycia kosztów wykonania fragmentu sieci od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci wodociągowej oraz wykonania samego włączenia jest bezpodstawne. W ocenie pozwanego koszty tych robót powinny obciążać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, a w razie ich poniesienia przez osobę przyłączaną przysługuje jej roszczenie do przedsiębiorstwa o nabycie ich własności za odpowiednim wynagrodzeniem, a taką możliwość powodowa spółka w przedmiotowej sprawie wyłączyła.

Prezes UOKiK zaznaczył także brak dokonania przez powoda nowej interpretacji przedstawionych w decyzji faktów oraz wniesienia nowych dowodów. Podkreślił, iż kwestia możliwości naruszenia przez (...) Sp. z o.o. art. 9 ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy oikik nie była, wbrew rozważaniom powoda, przedmiotem zaskarżonej decyzji, która dotyczyła naruszenia przez powodową spółkę wyłącznie art. 9 ust. 1 ww. ustawy. (odpowiedź na odwołanie k. 47-53)

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. jest spółką prawa handlowego zarejestrowaną w Krajowym Rejestrze Sądowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej we Wrocławiu, IX Wydział Gospodarczy KRS w dniu 27 lipca 2001 r. pod numerem (...). W spółce tej udziały posiadają: Gmina Miejska N., Gmina N. oraz Gmina K.. Przedmiotem działania przedsiębiorstwa jest m.in.: działalność usługowa związana z rozprowadzaniem wody oraz wykonywanie instalacji wodno-kanalizacyjnych.

(dowód: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego powoda, k. 32-35)

Spółka prowadzi działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków przede wszystkim na terenie gmin udziałowców, a także na terenie Gminy B. oraz na części obszaru Gminy K., w miejscowościach: W., M., P., Ś., G., gdzie jest dysponentem i zarządcą sieci wodociągowej, a fakt braku obowiązku udostępniania infrastruktury wodno-kanalizacyjnej podmiotom trzecim, sprawia że powodowa spółka ma pozycję dominującą na wskazanym rynku, który spełnia cechy rynku naturalnie monopolistycznego. (okoliczność bezsporna)

W dniu 27 lutego 2006 r. Rady Gminy N. wydała uchwałę nr 193/XXXIII/06 „Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków” (dalej – Regulamin), która obowiązuje na tym terenie.

Zgodnie z § 18 Regulaminu przyłączenie nieruchomości do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej jest odpłatne i odbywa się na pisemny wniosek o przyłączenie i określenie warunków technicznych przyłączenia, złożony przez osobę ubiegającą się o przyłączenie. W myśl § 20 Regulaminu przedsiębiorstwo określa warunki przyłączenia i przekazuje je wnioskodawcy w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia wniosku. W przypadkach szczególnych przyłączenie do sieci następuje na podstawie umowy o przyłączenie, której projekt sporządza przedsiębiorstwo a podstawę do rozpoczęcia realizacji prac projektowych oraz budowlano-montażowych stanowią warunki przyłączenia, względnie umowa o przyłączenie (§ 22 ust. 1 Regulaminu).

(dowód: uchwała Rady Gminy N. z dnia 27 lutego 2006 r. nr 193/XXXIII/06, k. 82-89 akt adm. tom I)

Podmiot przyłączany do sieci wodociągowej jest obciążany kosztami wykonania całego odcinka przewodu wodociągowego wraz z fragmentem poza granicą nieruchomości gruntowej tego podmiotu. Spółka traktuje bowiem fragment przewodu wodociągowego zlokalizowanego pomiędzy granicą nieruchomości gruntowej podmiotu przyłączanego a miejscem wpięcia do sieci jako przyłącze wodociągowe nie podlegające odpłatnemu przekazaniu (...) Sp. z o.o.

(dowód: pismo z dnia 2 września 2013 r., k. 71 akt adm. tom I)

Z dniem 2 stycznia 2014 r. powód zaprzestał praktyki polegającej na obciążaniu osób ubiegających się o przyłączenie kosztami wpięcia tzw. wcinki do sieci wodociągowej.

(dowód: pismo z dnia 18 marca 2014 r., k. 31 akt adm. tom II)

Nowe zasady (tryb) w tych sprawach określono w Zarządzeniu Nr (...) Prezesa (...) Sp. z o.o. w N. z dnia 2 stycznia 2014 r., z którego wynika, iż od ww. daty spółka ponosi koszty wpięcia (włączenia) podmiotów przyłączanych do sieci wodociągowej (tj. koszty materiałów i robocizny).

(dowód: Zarządzenie Nr (...), k. 38 akt adm. tom II)

W toku postępowania spółka wyjaśniła, iż w latach 2012-2013 tylko na terenie gminy N. przeprowadziła ogółem 35 włączeń do sieci wodociągowej (tj. 22 włączenia w 2012 r. i 13 włączeń w 2013 r.). We wszystkich tych przypadkach koszty włączenia do sieci wodociągowej oraz koszty budowy fragmentów przewodów wodociągowych zlokalizowanych poza granicą nieruchomości gruntowej poniosły podmioty przyłączane.

(dowód: pismo z dnia 2 września 2013 r., k. 70 akt adm. tom I, pismo z dnia 10 kwietnia 2014 r., k. 41 akt adm. tom II)

Na terenie wszystkich gmin i miejscowości, w których (...) Sp. z o.o. prowadzi działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę, obowiązują jednakowe zasady finansowania przez podmioty przyłączane budowy przewodów wodociągowych zlokalizowanych poza granicą ich nieruchomości gruntowej.

(dowód: pismo z dnia 10 kwietnia 2014 r., k. 41 akt adm. tom II)

W 2013 roku na terenie pozostałych gmin spółka przeprowadziła 43 włączenia do sieci wodociągowej a kosztami włączenia od momentu powołania spółki do dnia 1 stycznia 2014 r. byli obciążani inwestorzy.

(dowód: pismo z dnia 20 maja 2014 r., k. 51 akt adm. tom II)

Powód osiągnął w roku 2013 przychód w wysokości 12 071 925,10 zł.

(dowód: zeznanie CIT-8, k. 42-43 akt adm. tom II)

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom i mając na uwadze, że ich autentyczności i treści nie kwestionowała żadna ze stron, w oparciu o nie ustalił stan faktyczny.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Pierwszy zarzut strony powodowej dotyczył naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy okik. Sąd uznał, że jest to zarzut bezpodstawny. Stan faktyczny ustalony przez Prezesa UOKiK należy uznać za prawidłowy i bezsporny. Niezależnie od tego, że Sąd podziela ustalenia faktyczne Prezesa Urzędu to również wskazać należy, że powód nie przedstawił, które z ustaleń, są w jego ocenie nieprawidłowe. Ponadto SOKiK jest sądem pierwszo-instancyjnym i merytorycznym. Istnieje możliwość przeprowadzenia postępowania dowodowego, w którym strona mogłaby dowodzić trafności swych twierdzeń. Powód natomiast nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych ani też nie dokonał nowych interpretacji przedstawionych w decyzji faktów.

Zdaniem Sądu, Prezes UOKiK słusznie uznał opisane w decyzji zachowanie powoda za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz wynikający z treści art. 9 ust. 1 ustawy okik. Prawidłowo ustalił zarówno rynek właściwy, jak i fakt zajmowania przez powoda pozycji dominującej na tym rynku. Warto podkreślić, że także strona powodowa nie kwestionowała tych ustaleń.

Zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków regulują przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 roku, Nr 123, poz. 858 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Budownictwa z 28 czerwca 2006 roku w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886).

Analiza wskazanych przepisów prowadzi do stwierdzenia, że nie nakładają one na właścicieli nieruchomości, ubiegających się o przyłączenie do sieci wodociągowej obowiązku partycypacji finansowej w realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie urządzeń kanalizacyjnych lub wodociągowych, ani też ponoszenia opłat za przyłączenie do sieci wodociągowej. Nadmienić przy tym należy, iż nałożenie obowiązku wybudowania na koszt przyszłego odbiorcy sieci lub urządzeń wodociągowych na odcinku od granic nieruchomości do miejsca przyłączenia do istniejącej sieci wodociągowej, należy traktować jako partycypację finansową w realizacji powyższego przedsięwzięcia.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była definicja przyłącza wodociągowego. Sąd stoi na stanowisku, że przyłączem wodociągowym jest odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową

w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym, co w sposób jednoznaczny wynika z treści art. 2 pkt 6 ustawy o zaopatrzeniu w wodę.

Warto podkreślić, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2009 roku o sygnaturze akt VI ACA 461/09 stwierdzone zostało, iż odbiorca usług wykonując odcinek sieci od granicy nieruchomości przyłączanej do miejsca włączenia a także wykonując samo włączenie „inwestuje” niejako w cudzą własność, ten fragment sieci jest bowiem przedmiotem własności przedsiębiorstwa. W wyniku narzucania usługobiorcom, uciążliwych warunków umowy, przedsiębiorstwo uzyskiwałoby nieuzasadnioną korzyść. Sąd podziela stanowisko, iż narzuceniem uciążliwych warunków umów przynoszących nieuzasadnione korzyści spółce świadczącej usługi udostępnienia sieci wodociągowej, jest przerzucenie na osoby ubiegające się o przyłączenie do sieci, obowiązku ponoszenia kosztów wybudowania odcinków od granic nieruchomości do miejsca przyłączenia do sieci, bez zapewnienia im możliwości uzyskania zwrotu poniesionych na ten cel nakładów.

Mając powyższe na uwadze, uznanie przez powoda, że przyszły odbiorca winien ponosić koszt wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci wodociągowej i samego włączenia, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawnych. Należy jednoznacznie stwierdzić, że powodowa spółka nakładała na odbiorców usług, opłaty których prawa nakładać nie miała, gdyż nie miały one podstawy w obowiązujących przepisach.

Tym samym wykorzystując pozycję dominującą na ustalonym rynku, uzależniała przyłączenie do sieci wodociągowej od wniesienia opłat, nie przewidzianych przepisami prawa.

Z powyższych względów, zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię dokonaną przez Prezesa UOKiK należało uznać za całkowicie chybiony i nieuzasadniony.

Prezes UOKiK prawidłowo ocenił, iż od dnia 2 stycznia 2014 r. powód zmienił zasady wykonywania włączeń do sieci wodociągowej i zaprzestał obciążania osób ubiegających się o przyłączenie kosztami tego wpięcia. Od tej daty wykonuje tę część prac na własny koszt, zatem zasadnie pozwany przyjął, że od tej daty należało uznać zarzucaną powodowi praktykę w części określonej w pkt II sentencji decyzji za zaniechaną.

W ocenie Sądu nałożenie na powoda kary pieniężnej w przedmiotowej sprawie było zasadne. Podstawę do jej wymierzenia stanowił art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy okik, za naruszenie zakazu określonego w art. 9 ust. 1 ww. ustawy. Prezes UOKiK uprawniony był do nałożenia na powoda kary pieniężnej w wysokości nie większej niż(...) przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W tym przypadku jako podstawę obliczania kary przyjęto przychód spółki osiągnięty w 2013 r. w wysokości (...) zł.

Mimo, iż kara przewidziana w art. 106 ust. 1 ustawy okik ma charakter fakultatywny, to zgodnie z wypracowanymi w praktyce regułami stosowania przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję przyjmuje się, że skuteczna polityka karania wymaga, by w przypadku stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję zasadą było nakładanie kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 111 ustawy okik przy ustalaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej należy uwzględnić:

- okres, w którym stosowano praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumenta,
- stopień naruszenia, okoliczności naruszenia a także uprzednie naruszenia ustawy. Zarówno okoliczności naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, stopień naruszenia jak i długi okres naruszenia, wskazują w niniejszym przypadku na konieczność działania represyjnego i prewencyjnego przewidzianej kary.

Sąd w pełni podziela szeroką argumentację Prezesa UOKiK zamieszczoną w uzasadnieniu decyzji, co do sposobu wyliczenia wysokości nałożonej na powoda kary. Oceniając zasadność wymiaru nałożonej kary, Sąd brał pod uwagę przede wszystkim skutki praktyki w postaci wystąpienia szkody po stronie uczestników rynku (które dotknęło jednak stosunkowo niewielką liczbę osób) oraz jej długotrwałość, co bez wątpienia należy uwzględnić jako przesłankę jej

zaostżenia. Słusznie też, w ocenie Sądu uwzględniono okoliczność łagodzącą, w postaci częściowego zaniechania przez powoda bezprawnej praktyki polegającej na obciążaniu przyszłych usługobiorców obowiązkiem ponoszenia kosztów włączenia do sieci wodociągowej.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia przez powoda, szkodliwości jego praktyki, w szczególności umyślności i długotrwałości określonych praktyk. Wysokość nałożonej kary uwzględnia także możliwości finansowe spółki będąc przy tym na tyle dotkliwą, by skutecznie zapobiec naruszeniu zakazu praktyk ograniczających konkurencję w przyszłości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którego wysokość ustalono na mocy § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 490 ze zm.).

SSO Magdalena Sajur-Kordula